

vidt noget Ansvar skal gøres gjældende for Rigsretten mod de Ministre, som have medunderskrevet Beslutningen". En lignende Paragraf var optaget i det oprindelige Forslag til den gennemførte Grundlov. Havde man nu i 1855, 63 og 66 ment, at en foreløbig finantsiel Lovgivning var hjemlet i Paragrafen om de foreløbige Love, da havde man ikke behøvet den førnævnte meget omstændelige finantsielle Paragraf. Denne Paragraf blev, som bekendt, ikke endelig vedtagen og findes ikke i den nu gjældende Grundlov, som i Henseende til den finantsielle Lovgivning er aldeles overensstemmende med Grundloven af 1849. Forsatningsforhandlingerne i 1866 betrækte tilfulde, at man ikke var i Tvivl om, at provisorisk Finantslovgivning var aldeles utilstedelig. Saaledes udtalte Andra fra et stærkt konservativt Standpunkt, at han ikke brød sig om Forsatningsforandringen, efterat de foran nævnte finantsielle Bestemmelser vare udgaaede; thi Magtens Tyngdepunkt vilde herefter komme til at ligge i Folkethinget, der vilde faae Hovedindflydelsen paa Finantsloven. Højesteretsassessor Chr. Rimestad bemærkede: „Vil man nu spørge om foreløbige Finantslove kunde anses hjemlede ved den Paragraf, der handler om foreløbige Love i Almindelighed, navnlig § 25, vil jeg ogsaa bevare dette Spørgsmaal bestemt benegtende. Der staar nemlig udtrykkelig i denne Paragraf, at der ikke maa udstedes foreløbige Love, der ere stridende mod Grundloven, men det at udstede foreløbige Finantslove vil stride mod Grundlovens § 48; thi i denne Paragraf staar udtrykkelig, at før Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke opkræves, og dette Ord „vedtagen“ har i vor konstitutionelle Sprogbrug bestandig været brugt om den Del af Lovgivningsmyndigheden, som sker igjennem de repræsentative Forsamlinger, og ikke om den Del af samme, som sker igjennem Hans Majestæt Kongen. Enhver Lov begynder jo, som vi Alle vide, saaledes: „Rigsdagen har vedtaget, og Vi ved Bort Samtykke stadfæstet,“ og

der maa altsaa ved dette Ord vedtaget aabenbart være ment „vedtaget af den repræsentative Forsamling,“ og jeg lægger saa meget mere personlig Vægt paa dette Ord, som just dette Forholds Natur med den største Nødvendighed medfører, at der ikke tør udstedes foreløbige Finantslove.“ Lignende Udtalelser vare forøvrigt tæet i Forveien fremførte af Wille. Det var en Forudsætning, som blev godkendt fra flere Sider, at provisoriske Finantslove vare en Umulighed i Henhold til Grundlovens § 25. — Den foreløbige Finantslov af 1887—88 er ligeledes forkastet i Folkethinget den 8de December 1887 efter Indbringelse ved privat Initiativ. Nu mener vel Flertallet, at denne Forkastelse er uden Betydning, fordi foreløbige Love efter dettes Opfattelse kun kunne forelægges af Regjeringen. Ansete Statsretslærere have udtalt en modsat Opfattelse. Vel henviser Flertallet i sin Begrundelse til en Højesteretsdom af 15de Oktober 1886. Dertil skal Mindretallet bemærke, at en enkelt Dom i en Sag, dog næppe er istand til at kunne skabe en ny Ret. Flertallet henviser til Slutning til Rigsretten som den afgjørende Myndighed; men Anklagemyndigheden ligger jo hos Folkethinget, og det maa derfor være overladt til dette Thing, om og naar man vil benytte sig af denne Ret. Mindretallet henviser iøvrigt til den Begrundelse, som Statsrevisorerne Høgsbro og Hørup have fremfat og foreslaar, at Landstinget negter sin Godkendelse af Statsregnskabet for 1887—88.

Mindretallet har lige saa lidt som Flertallet fundet tilstrækkelig Grund til at komme ind paa Enkeltheder og skal kun ganske kort nævnte et Par saadanne. Ifølge § 3, 4 d. Statsrevisorernes Betænkning Side 37, ses det, at Mellemregningen med Kolonialkassen i Vestindien er stegen med 22,694 Kr. 64 Ø. Denne Sum, som saaledes anføres i Statsrevisorernes Betænkning, maa dog bero paa en Misforstaaelse; thi i Statsregnskabet 1886—87 blev Mellemværendet angivet til 2,766,421 Kr. 35 Ø., og i Statsregnskabet